

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

Ad Lectorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

AD LECTOREM.

HA S coniecturas tecum communi-
catas volumus. An Meginfredus hic est, quem
Tribemius in Chron. Hirsaugiensi anno M. X.
monachum FULDENSEM, celebremq; Chrono-
graphum, eiusq; laboribus se plurimum adiutum asserit? Certe an-
nus M. X. eundem suadet, potuitq; fieri ut Fulda Magdeburgum ad
Præposituram sic adscitus.

Arnolphus Comes, qui & ipse sub Henrico Sancto & Conrado
Salico floruit, Comes Vogburgensis & Marchio de Cham fuit. Il-
lustris ergo hic, qui merito ad commendationem totius Boicæ faci-
at, tam illustres fuisse tam doctos eo ævo.

Auctor vitæ S. Lamberti testatur se scribere quæ audiuerit à fa-
mulo qui S. martyrio interfuit. An diuinare licet, quisnam hic au-
tor? An Godescalcus Ecclesiæ Leodicensis diaconus? Sed sit hæc,
quod est coniectura mera. Post Godescalcum scripsit Acta S.
Lamberti Stephanus Episcopus Leodicensis, post hunc Sigebertus
Gemblacensis, deinde Nicolaus canonicus S. Lamberti, demum
Rainerius monachus. è quibus tantum, Stephanum & Nicolaum
reperiri ait Molanus. Si ergo hic noster auctor, Godescalcus non
est, habemus sextum per uetustum qui Acta eius scripserit.

Vviponis nomen ne fando quidem antehac inaudieram; de quo
hoc tantum ex Vrstifio scio, fuisse Henrici III. Sacellanum, &
de vita Conradi II. Henrici F. scripisse historiam, quæ adhuc in
abdito alicuius Bibliothecæ latet.

EPISTOLA

Vdalscalcum sicut & VViponem ex m. s. codicibus monasterij S. S. Vdalrici & Afra Augustæ habui. Quis autem Vdalscalcus, quis Hermannus & Eginus fuerit, docet Bruschius de monasterijs.

De Episcopis Saltzburghensibus auctorem posuimus S. Eberhardi discipulum, quod in vita S. Eberhardi ipse testatur, & in vita S. Ruperti cap. 4. constat vixisse anno 1186. Si quis tamen velit hanc non vnius sed plurium auctorum collectionem, cum hoc non contendo.

S. Ottonis Actorum (quæ Baronius tantopere desiderauit) auctorem vocauit ὀβύχσοπος, quia ait, se scribere quæ audierit ab ijs qui gestis S. Ottonis interfuissent. Molanus in Martyrologio 30. Septe. inquit, vitam S. Ottonis 4. libris conscriptam ab Andrea Abbate extra Babenbergam ad Boguslaum Principem Pomeranorum circa annum 1500. Vbi tamen, si vis, vt præcocem coniecturam promam; numerus annorum mendo peruersus videtur: & mire blanditur hæc coniectura, vt numeros ab ann. 1500. ad 1050. siue 1150. quo Boguslaus etiam quidam, opinor, vixit, reuocemus. Sed cum Boguslai plures fuerint, & hoc nomen genti Pomeranorum familiare, alium adhuc tibicinem huic coniecturæ conquiri velim. Quid si hic noster auctor sit Andreas ille; & quartus liber sit de miraculis, quæ hic non?

Arno is fuit quem Salisburgenses decimum Episcopum, Archiepiscopum primum numerant: de quo hanc coniecturam tuto pro certa videor posse asserere, fuisse legatum à Carolo magno ad questionem Romæ habendam in eos qui Leonem Pont. excæcarunt. Fidelissimi missi, inquit Anastasius bibliothecarius, qui cum venerunt in Pontificale obsequium, videlicet Gildivaldus & Arno reuerendissimi Archiepiscopi, Etiam alio tempore Romam missus. Arnonem Archiepiscopum misimus, inquit Carolus Magnus in Capitul. lib. 7. c. 187. ad Leonem Apostolicum, vt inter cetera quæ ferebat, etiam eum & hoc interrogaret, vt quicquid super his definiendum esset, Apostolica auctoritate à nostris Episcopis regulariter sopiretur.

DEDICATORIA.

piretur. Deniq; hic est qui testamento Caroli M. interfuit, eumq; Eginhardus Arn. vocat, quo nomine & hic non semel appellatur.

Prustingensis & auctor vitæ S. Guntarij, qui fuerint, ipsi satis indicant. Sunt è m. s. codicibus monasterij in inferiori Altaba.

Auctor ille qui collectionem illam chronographicam confarsit, quis fuerit, nescio: hoc constat ex prologo lib. 6. sub Carolo M. vixisse. Et ut de auctoribus, quos ipse in hanc collectionem coëgit, aliquid dicamus, apponam de Anonymo iudicium nobilissimi Marci Velseri: Primum librum percurri, qui licet innumeris mēdis scateat, luce tamen dignissimus est, saltem propter antiquitatem: cum decimo tertio Alexandri Cæsaris anno scriptum esse non vnus locus moneat. Quæti putas Baronius vnum illum capitulum 17. testimonium æstimet, quo auctor annum à Passione Christi 206. in Alexandri 13. incidere testatur! cum enim Christum anno 30. passum asserat, fit ut ad hanc rationem decimus tertius Alexandri, Christi sit 236. quod plane cum Baroniana chronologia convenit. Et tute scis, quàm pauci hoc genus testes ex tam alta antiquitate supersint, quo diligentius curandum, ne illi ipsi nobis pereant. Hæc nobilissimus Velserus.

Idacius Episcopus Hispanus scriptor, quem è m. s. Vaseus promissit se editurum, meminit in Hispaniæ chron. c. 4. item an. 420. ubi ait eum chronicon scripsisse à primo Theodosij consulatu vsq; ad an. 490. quod à S. Ioan. Chrystostomo auspicietur, à Sigiberto Lemica Episcopum nominari; ille suspicatur, Lameca legendum. Mibi non videtur incredibile eum esse, cuius nomen Isidorus de viris illustribus posuit, quem Honorius corruptè Anicium appellat. quanquam Chronici ab eo scripti neuter horum meminit. Idacium m. s. Sauaro in Sidonium sæpe laudat.

De Thoromacho aliud non constat, quàm illum Gracè scripsisse. de quo in libro 6. ea quæ omittimus, iam sunt edita in appendice ad Gregorium Turonensem. Scaliger quidem de emend. temp. non semel continuatorem illum Gregorii vocat Fredcgarium, sed, ut apparet, tantum coniectura, nulla codicis scripti auctoritate

EPIST. DEDICAT.

ritate. *Ut autem & eos nominemus, quorum ope m. s. codices nati sumus, habuimus illos partim à collegio Societatis Iesu; Ingolstadtii, partim ab Andrea Schotto societ. Iesu. & ab admodum Reu. Dn. Georgio Lautherio, viro in omni eruditione celeberrimo & de hoc genere studiorum optimè merito: plerumq; autem beneficio nobilissimi Marci Velseri Duumviri Augustani, de quo quid aliud dicam quàm illud Plinii: Alius aliud, ego beatissimum existimo, qui bonæ mansuræq; famæ præsumptione perfruitur, certusq; posteritatis cum futura gloria viuat.*

Plin. lib. 9.
Epist. 3.

Et hic tomus II. Antiq. Lect. studio Clariss. viri Henrici Canisii I C. è m. s. codicibus, bono publico edatur. Ingolstadtii 4. Calend. Maii. Anno MDCI.

PETRVS STEVARTIVS SS. Theologiae Doct. Professor, & Collegij Theologiae pro tempore Decanus.

